

„My jsme přemoženi a musíme dělat, co ten člověk od nás žádá,” pravila Marie Bělčinská a mrštila na Jelvu zničujícím pohledem. „Podrobte se tomu, don Pedro, neboť se již nedá změnit.”

„Ne,” vzkřikl Pedro. „já se nepoddám. Ten šedivý padouch musí za to pykati, — musí zhynout.”

Počal sebou silně škubati, chtě se vytrhnout lékařovým sluhům z rukou, ale jeho namáhání bylo marné.

Ti lidé byli silní, svého pána milovali a byli odhodláni toho Španěla stůj co stůj neškodným učiniti.

„Chovej se pokojně, sice ti dám jednu za ucho, že se svalíš,” pohrozil jeden z nich Pedrovi a také druhý mu něco podobného do ucha pošeptal.

„Ne,” zuřil svěhlavý Pedro, „já se nepoddám a odsud bez Kaminského nepůjdu.”

„Já tomu již zabráním, aby se nestalo skrze vás nějaké neštěstí,” pravil lékař. „Vy budete zde tak dlouho mým vězněm, don Pedro, dokud budu viděti, že hrozí s vaší strany Kaminskému nebezpečí. Až se dostane přes hranice, až bude ve Lvově, pak můžete také vy jíti, kam budete chtít. — A vy, milostpaní,” mluvil dále, obrátiv se k Marii Bělčinské, vy jste již nyní propuštěna a můžete jít, kam se vám líbí. Mně sice nepřísluší vám raditi, jak se máte chovat, ale tolik vám přece řeknu, abyste se chránila hraběte Kaminského ještě dále pronásledovati. Já mám v rukou dostatečné prostředky, abych mohl všechny vaše útoky odraziti, pakli byste ještě něco proti hraběti Kaminskému podnikla.”

„Nevěřte tomu padouchovi, hraběnko!” vzkřikl Pedro. „Co nám může udělat? Docela nic, neboť by si tím jen sám vykopal hrob, kdyby to někomu řekl, že Kaminski mrtev není.” —

„A kdo vám to řekl, že nechci podstoupit za svou vinnu zasloužený trest,” namítal doktor. „Od té doby, co vím, že chcete hraběte Kaminského své mstě obětovati, jsem i k tomu odhodlán, pak-li by se mi nepodařilo jej zachrániti, že bych raději tu věc udal na úřadě, než bych vám ho vydal. Já jsem přesvědčen, že se stal Kaminski obětí pekelných piklů a proto doufám, že toho vymohu, aby se jeho záležitost u soudu znova vyšetřila, a že se mi podaří ty hanebné pikle zmařiti. Běla jeho nepřátelům.”

„Vy se zastáváte člověka, který toho není hoden!” zvolala Marie Bělčinská. „Ale vy se o tom také brzo přesvědčíte, že je Kaminski velký zločinec a budete tu chvíli proklínati, v kterouž jste mu přislíbil svou ochranu.”

„No, uhlídáme, jak ty věci dopadnou,” pravil lékař a obrátiv se k Pedrovi vyzval ho ještě jednou, aby se z toho pokoje odstranil a Kaminského déle neobtěžoval.

Pedro se však zuřivě proti tomu zdráhal, ačkoli mu Marie Bělčinská snažně domlouvala, aby se tomu podrobil, co již nemůže změnit.

Proč byl doktor nucen svůj dřívější plán změnit, dle kteréhož chtěl Pedra a hraběnku pouze ze svého domu odstraniti, a podržet jej u sebe co vězně, poněvadž na něm pozoroval, že jest odhodlán i k nejhorším věcem.

Oznámil mu to krátkými slovy a ustanovil mu za byt pokoj, u něhož byla okna silnými mřížemi opatřena a z něhož byla vyhlídka do zahrady, a hraběnku Bělčinskou pak požádal, aby učinila tomu rozčilujícímu vystupu konec a odstranila se z jeho domu.

Marie Bělčinská viděla, že nemůže Pedrovi ničím pomoci, i odešla z pokoje jako hrdlý pán aniž by byla na koho se ohledla.

Za pět minut seděla již zase ve svém cestovním kočáře a vydala se v témž okamžení na spáteční cestu, když byl Pedro do svého vězení odveden.

„Prozatím jsme vyhráli my a nepřátelé Kaminských jsou poraženi,” pravil lékař k Jelvě, když byli jeho sluhové Pedra odvedli. „Ale proto přece musíme býti velmi opatrnými. Hraběnka se o to zajisté všemi pakami zasadí, aby dostala svého spojence na svobodu a vykonala svou mstu.”

„Vy jste se vydal pro Kaminského do velkého nebezpečí, pane doktore,” pravila Jelva, jsouce hluboce dojata. „Pro mne je to hrozné, když si pomyslím, že byste mohl pro svou lidumilnost o čest i o život přijíti!”

„O mne se nestrachujte,” těšil ji lékař. „Tak daleko to nepříjde. Hraběnka Bělčinská nemůže nic jiného dělat, než pokusit se o to, aby tomu násilně zabránila, by se nemohl Kaminski odsud dostat, ale my jsme již s to, takový pokus zmařiti. Ostatně jsem odhodlán odjeti na nějaký čas do Lvova a tu cestu bych konal společně s vámi a Bohumilem Kaminským.”

Jelva byla celá blažena, a neměla ani slov, aby mohla tomu poctivému muži za jeho laskavost a ochotu svou vděčnost projevit, — a proto si umínila, až bude k tomu příležitost, že se mu za to skutkem odmění. Prozatím mu poděkovala stisknutím ruky a spěchala zase k loži svého milence, kteréhož chtěla od nynějška jen sama ošetřovati. —

KAPITOLA XIV.

Nautěku.

Od událostí, o nichž jsme v poslední kapitole vypravovali, minulo již několik dní.

V domě u Lukovského lékaře ponoval od té doby hluboký klid, co byl Španěl don Pedro v něm uvězněn.

Nikdo tam nepřicházel a nikdo nevyrušoval poklid Bohumila, kteréhož on tak velice potřeboval, aby se mohl uzdraviti.

Lékař si hleděl jako obyčejně svého zaměstnání, navštěvoval ve vsi i mimo ves nemocné a nikdo na něm nepozoroval, že by byl v nějakém rozčilení.

A jeho rozčilení bylo vskutku až posud velké. O zdraví Kaminského se sice již nestrachoval, neboť byl jist, že byl Kaminski již ze všeho nebezpečí vyvázl, ale strachoval se toho, že by mohla hraběnka Bělčinská za-e tam přijeti a proto se již nemohl dočkatí onoho dne, až bude moci s Kaminským a s Jelvou na cestu do rakouského Polska se vydati.

Zatím hleděl učiniti všechny přípravy, jichž bylo na tu cestu nutně zapotřebí.

Dal spraviti svůj starý kočár, koupil od koníře, kterýž právě v tu dobu skrz Lukovo s několika koňmi jel, čtyři silné koně a také Lukovská obec byla již na to připravena, že její lékař se odstěhuje.

Příčinu doktorova odjezdu neznal však mimo jediného starostu, kterýž byl tenkrát přítomen při ohledání těch mrtvol a kterýž měl o tom vědomost, že se hrabě Bohumil Kaminski a Jelva u doktora nalezají.

Starosta toho sice litoval, že se musí se svým přítelem na vždy rozloučiti, ale musel uznati, že je toho nutně zapotřebí.

Doktor Červinski, tak se totiž ten lékař jmenoval, měl již všecko na tu cestu připraveno, ale jedna věc mu ještě scházela, na kteréž nejvíce záleželo, aby se mohl s Kaminským a Jelvou přes rakouské hranice dostat.

Neměl totiž pro ně průvodních listů a proto požádal starostu, aby mu nějak k nim pomohl.

Starosta byl na tuto věc posud ani nepomyslel a když vyslechl lékařovu žádost, zamyslel se na chvíli, kroutě při tom hlavou a pravil pak:

„To je nebezpečná věc, příteli, a já bych si přál, abych s ní neměl co činiti. — Pomoci ti v té příčině nemohu, ale mohu ti aspoň raditi.”

„Tedy se vyslov,” pravil lékař, „dobrá rada stojí mnohdy za velké peníze.”

„Zůstav ty dva lidi, kterých jsi se tak vše ujal, jejich osudu,” odpověděl starosta zvolna a rozvážlivě. „Ty jsi pro ně učinil, co ti kázala povinnost k bližnímu a nyní ať se oni sami o to postarají, jak by se dostali na rakouské území.”

„Co tě to napadá?” zvolal lékař rozčilen. „Já musím sám o to se postarati, aby je nepotkalo žádné nové neštěstí: to jsem jim svatě přislíbil a z toho slibu mne nemůže nikdo propustit.”

„Ty jdeš příliš daleko,” namítal starosta vážně. „Tvoje dobrosrdečnost tě může konečně připravit o čest ano i o život.”

„Nenazývej to dobrosrdečností, co mne k tomu pobádá, abych byl těm mladým lidem k tomu útěku nápomocen,” namítal lékař. „K tomu mne vedou vyšší zájmy, které se zakládají na tom, co byl všecko Kaminski přestáli musel. Můj cit se proti tomu bouří, když si pomyslím, že je ve Varšavě celá smečka bídných lotrů, kteří mají volný přístup do nejlepších domů a kteří se zapřísáhli, že musí Bohumila Kaminského zničiti, ačkoli jim neublížil.”

„Ale co je tobě po tom?” namítal starosta, pokrčiv ramenoma. „Já myslím, že je každý člověk sám sobě nejbližším, a proto by bylo nejlépe, jak jsem již pravil, kdybys zůstal Kaminského a jeho milenkou jejich osudu. My tomu nebudeme bránit, aby mohli odsud odjeti, ano budeme jim k tomu ještě nápomocni, ale co se dále s nimi stane, o to se již starati nebudeme.”

„Odpusť příteli, když ti řeknu, že jsem takové vyjádření od tebe neočekával,” pravil doktor Červinski. „Já k tobě přicházím s pevnou nadějí, že mi budeš při tom podniku věrným spojencem, a nyní jsem musel naopak shledati, že jsi spíše proti tomu než pro to.”

„To neřkej, příteli,” namítal starosta. „Já učiním, co mi bude možného, budu ti hledět v každém ohledu pomáhati, ale to vskutku nevím, jak by se daly pro ty lidi zaopatřit průvodní listy. Padělat je nedovedu rovněž jako ty a tedy nám nezbyvá nic jiného než abychom tu věc považovali se své strany za vyřízenou.”

„Ne ty mne nesmíš nechat v nesnázích!” zvolal lékař. „Já vím, že si již dovedeš nějaký prostředek vymysleti, jak bychom mohli těm lidem pomoci.”

„To bych ti řekl hned, kdybych o nějakém prostředku věděl,” od